

Sy-li spēwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihičiŕšcežerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

8. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutki 8, 26—39.

Komornik i Muristeje i Jerusalema domoj čěhnje. Wón čěhnje psches pušćinu, ale na pušćowanju wón po-
šylnjenje ša šwoju dušchu pyta. Wón je šebi šwjate
pišmo šobu wšať na domojpušć. Wón šam njewoštanje.
Tón Knješ pošćeze jemu praweho pušćowanšeho towařšcha.
Tón šo stara ša prawe rosmotwjenje. Wón jemu Šilipa
pošćeze. Tón jeho nuts wjedže do praweho pošnacza
wěrneho šboža a měra k žohnowanemu domojpušćowanju.
Tak namaka wón prawe žohnowanje. Wón dosta šwjatu
ššćenizy a jako pušćowar Knješowy čěhnješche i wješe-
lošću po šwojej drošy hač k wrotam njebješeho Jerusalema.

Domojpušćowanje komornika i Muristeje —
pušćowanška historija našeho ššćenšćijanskeho
žiwjenja.

1. Wšmi šobu prawe pušćowanške knihi;
2. Prošch teho Knješa wo praweho pušćowanšeho towařšcha;
3. Nješ domoj prawe pušćowanške žohnowanje.

1. Na pušćowanjach maja ludžo šobu pušćowanške knihi. W nich hižom do wotpušćowanja čitaja a šo na pušćowanje hotuja, a wone šu tež dobre dopomnjecze na pušćowanje. Ščtóz čže wot pušćowanja wužitk měč, tajke knihi šobu hjerje. Tež komornik ma pušćowanšku knihu šobu — to je kniha profety Jesajaša. Tu wón šobu domoj wša a wón tež duzy w tej kniŕš čitашe. Ty

mašch wjazy — ščtož je profeta Jesajaš wěšćezit, je dopjelnjene. Čžitашch tež ty we šwojej bibliji, kiž čže tvojaja pušćowanška kniha byč? Čžitашch tam rano a wječor? Wbo leži jenož w šhamorje abo šapróšchena w rózku abo trjebaja bibliju jenož tvoje džěčzi w šchuli? Komornikowe domojpušćowanje — našcha pušćowanška historija do njebješkeje domišny. Tvoje pomowanje je tón wós, na kotrymž šedžišch. Čžab a lěta šu te konje, kiž jón čžahnu. Mašch nětko tež bibliju pschi šebi abo je šawalena do pušćowanšich šmachow? W hdyž čžitашch, čžitашch tež tak wótije, šo to tvoje džěčzi a tvojaja čželedž šlyšchi. Džerž, ščtož ty mašch, ewangeliste ššćenšćijanstwo. Biblija je twój poklad — wona dyrbi byč našch duchowny wšče-
dny šhlěb.

2. Na pušćowanju mamy tež rad towařšchow. To šo lóžo a lóšchtušcho pušćuje w zušym kraju, hdyž mamy pušćowanšeho towařšcha. W tón Knješ nam na džiwne walschne hušto tajkeho towařšcha pschuwjedže. Tež komornikej wón towařšcha pošćeze. Šandzel rěčžesche k Šilipej: Dži k pošdnju na drohu, kotraž wjedže wot Jerusalema do Šazy. W tam nadeńdže wón teho komornika, kiž čžitашche 53. štam profety Jesajaša, ale wón njerošymy, ščtož wón čžita. Bóh tajkich towařšchow pošćeze. Tam tymaj wu-
čžobnikomaj na pušću do Šmauša pschitowařšchi šo Šbóžnik. To njetrjebashch se šwojeje wšy wuńčž, a tola mašch pušćowanšich towařšchow na pušću šwojeho žiwjenja. To šu twoji šarschi, kiž je tón Knješ tebi dať na špocžatku twojeho žiwjenja, šo bychu tebe wodžili, woni šteja pschi

wofu twojeho pucžowanja. Tež tón Knjes huſto runje w prawym čaſu poſćzele towařſcha mladoſće, ſo dyrbi ſchecſzijan poſdžiſcho wuſnacž: Hdy byh teho njenamaſa, ſchtó wě, ſchto by ſo mnu bylo? Derje temu muzej, kiž móže ſwoju žonu, derje tej žonje, kiž móže ſwojeho muža wobhladowacž ſa towařſcha na pucžowanju pſches puſćzinu tuteho ſwěta. Šbóžne to mandželſtvo, hdyž je wós komornika, na kotrymž mandželſki a mandželſka hromadže be-
džitaj kaž komornik i Filipom. Proſchmy teho Knjeſa wo praweho towařſcha na pucžowanju ſwojeho žiwjenja.

3. Šchtóž prawje pucžuje, ſmėje tež něſchto wot ſwojeho pucžowanja. Komornik mějeſche bohate žohnowanje. Filipuſ jemu wukladowaſche kraſny 53. ſtaw profety Jeſajaſa. Filipuſ předomawſche jemu ewangelijon wo Jeſuſu. Komornik čujeſche, ſo je namaſa, po čimž ſebi jeho duſcha žada. Duž ſebi žada, ſo by ſchcženy byl. Filip džeſche: je-li ſo wěriſch i žylej wutrobu, dha móže ſo derje ſtač, a wón wotwolwi: Sa wěrju, ſo Jeſuſ Khrystuſ je Boži ſyn. A wón čehnjeſche i wjebełoſcžu ſwoju drohu, pſchetož Jeſuſa mějeſche we wutrobje. Šchtóž ma Jeſuſa, móže i wjebełoſcžu ſwoju drohu čahnyč. S nim čehnjemy pſches zuſbu do wěczneje domiſny.

Hamjeń.

Wobraſy i pola ſnutſkowneho miſionſtwa wot lěta 1906.

(Po roſprawje krajneho towařſtwa ſa ſnutſkowne miſionſtvo w Saſkej 1906.)

3.

Šhula ſa małe džěczi.

Lubofne, najlubofniſche miſe wſchěmi ſnano ſu přenje něžne nalětnje kwětki. Tajke kwětki ſu naſche mólčžke w domach, hdyž ſu ſo roſwimacž počale a powjedacž trochu nawukle. Rajke lubofne powjedanje tyh 3- abo 4 lětnych, tajke woprawdže něſchto natwarjaze jich jednore, ſprawne waſchnje, te přenje ſchtucžki, njewinojte hrajki! Pětna tajka čyrjódka małkich čłowjetow. A kaſ žohnowacž je, hdyž ſo po ſtrowym, wjebełym, ſchecſzijanſkim waſchnju taſ roſwimaju!

Džatakódne ſu ſchule ſa małe džěczi, w nowiſchich čaſach dale bóle ſeſałožowane: džěczi wot 3 hač do 6 lět, ſa kotrež ſtarſchi doſcž khwile nimaju, džěczi džělazeho luda pſchede wſchěm — w měſtach, na wſbach, pſchi wulkich dworach, ſo ſhromadža na woſebitym měſcže pod ruſu wuwučeneje žónſkeje (ſnježny); tam wjetſchi džěl dnja pſchewuwaju, nawuknu małe ſchtucžki, ſpěwy, modlitwy, hiſtorije, ſpěwanje, činja ſebi hrajki, napinaja ſwoje přenje duchowne mozy we wučžbje, hudancžkach atd. A woſebje dobra je tajka přenja ſhula a wot ludži pſchipoſnawacž, hdyž ſo w ſchecſzijanſkim duchu wotměwa.

Wěſcže wy, ſo mała ſcherpatka kóžde lěto wot kollekty poſutneho dnja tež ſa tajku wěž ſo ſkladuje? W Draždžanach pola diaſkonijſkeho (hoſtijſkeho) wuſtawa je nimale 30 lět pſchihotowařſka wučžerňa (ſeminar) ſa wučžerki pſchi ſchulach ſa mólčžke džěczi. W dobrym ſchecſzijanſkim duchu ſo wjedže. 1906 běchu tam 47 ſchuleřkow; jutry 1907 24, Michała 1906 12 pruhowanje wobſtachu. Wſcho do hromady je jich tam 730 wuwučentych; a tute ſtutkaja pſchi wjazy dnžli 100 tajkich ſchulach ſa mólčžke, paſ maja tež w domach ſamožitych ludži ſwoje polo džělanja. Wty budžemy wſchitzy wěcže radu ſcherpatku čyrcž dacž ſa wulzy wažny ſtutk, ſo ſo tajke čłowſte pupki i lubofnym kwětkam roſwijeja.

Nětk paſ hiſchcže dajcže ſebi prajicž, kaſ je ſo tamna wučžerňa tehodla woſebje požohnowana wopotaſała, dofelž je wodžerka,

bohata w Boſy a jeho žohnowanju ju žyly čaſ wodžila, doniž je, 5. junija 1906, i ſwojemu Knjeſej domoj ſchla.

Mina Reicheltez wona reſaſche, i krotka ſotra Mina mjeno-
wana. Šotra tehodla, dofelž běſche diaſkonija. Sejny nan běſche pſchi towařſtwe džěla. Njebocžicžka piſche: „Šahorjenje ſa powo-
lanje wučžerňa a wučžerňenja hižom ſahe we mni pſchecže ſbudži, w tutym junu požohnowane polo ſa ſwoje džělanje namaſacž. Mojeje ſtarſcheje běſchtaj i tutym pſchecžom mojeje wutrobny žyle pſches jene a dajch mi wjebele dowolnoſcž i nawuknjenju wučžerňenja małych.“ Něſchto poſdžiſcho běſche, ſo wo někažkim měſtnje ſwojeho džělanja piſche: „W tutej (žonje) namaſach, ſa čimž běch dołho žedžila, woprawdže pobožnu, wot ſchecſzijanſkeje luboſcže a poniž-
noſcže napjelnjenu ſchecſzijanſku. Hodžiny, kiž ſym i nej w khut-
nych roſrěčžowanjach pſchewyła, mam ſa najſbožowniſche ſwojeho žiwjenja. Sejne pobožne doměrjenje na Boha mje w čěmnnych khwilach wjebełſchu ſčini hač ſeñſke lěkařſtvo. W tutym běſche tež, hdyž ſo roſſbudžich, ſwoje žiwjenje diaſkonijſtemu pomowanju poſwjećicž.“

Wo nej potom dale reſa: „Maſcha ſotra Mina roſhniſche mlode wutrobny ſa powo-
lanje wučžerňa pſchi ſchulach ſa małe džěczi woprawdže ſahorjecž. Kaž běſche tole powo-
lanje jejne wjebele a tež to woſta, bě wona roſemila, je druhim drohe a kraſne činicz. Kaž wona te małe ſama i wutrobny lubowaſche, bu tež tule luboſcž ſamohyła do druhich wutrobom wuliwacž. S tej ſamej luboſcžu, i kotrež te małe na nej wiſbachu, běchu jej tež te wulke ſchuleřki pſchihilene.“ Wona bu i nimi tež w ſwiſtu woſtała a i nimi wobhladžala kaž mač a i dohom kaž ſotra.

Wona njeběſche woprawdže ſtrowa. Huſto bu wot khoroſcžow domachpřtana. Ale wona džeržeſche ſo kručže, ſo i Božej pomozy wſcho mylaže w ſtrowoiczi ſaſo pſchewiny. Huſto bu na nejſpraw-
noſcž čerpiła, ale teho dla džělo njewuwoſtažila. Ma kónzu bu hiſchcže wot čeržleho čerpjenja ſapſchijata. 3. džěń ſwojatkow čijiſche a měrnje wudycha, 65 lět dožpiwiſchi.

Šswjatki ſu ſwjedžen Knjeſoweje žyrtwe. Wty prajimy i ſkónčzenju: Hdyž ſtutk, kiž ſo w kraju na mólčžkich čini, tež ſnano naſche domy njenatupa, dha tola žyrcž. A jejnemu ſbožu čyrcž tón Knjes, kiž je ſchitowař ſnutſkowneho miſionſtwa, tež tónle ſtutk na małymi dale pſchipoſjecž a požohnowacž! —

(Pſchichodnje dale).

Šserb rodženy Šserb ſwěrnny woſtań! —

Hdyž je w ſerbskim kolebka čzi ſtała kraju,
Namrěl jako Šserb ſy i wótzow herbstwo rjane,
Kotremuž ſo ženje ſamoženje žane
Njeruna, — kaž ſwěrnny wſchitzy Šserbja praju;

Wſchitzy, kotſiž mačžerňu rěcž prawje ſnaju,
Haja ſej ju jako kublo lubowane,
Kotrež i wukublanju polnemu je khmane;
S zuſbowanjom narunanja njepřtaju.

Njerofomny njech ſo i zuſej rěcžu daji,
Woprawdžity Šserb rěcž mačžerňu ſej haji,
W ſerbschcžinje ſo dale lěpje wukubluje.

Njech ſej wotrodženž, kaž wol, žwaſ zuſy žuje,
Rodženy Šserb pſchezo mačžeri budž ſwěrnny,
So by pětnje ſchecſčan woſtał i dohom wěrnny! —

U.

Stawisna Khrystuſowego pschekraſnjenja.

4.

(Pofraczowanie.)

8. A wón to wſawſchi psched nimit jédziſche
A ſ dobom khotnje naſwari njewëru
A wutrobu jich na doſcz twjerdu,
So bychu w ſtruchloſczi ſawoſtali, —
9. Tym njewëriwſchi, kotſiž psched druhimi
Wſchaf ſbudzeneho bëchu joh' widželi.
A dale džeſche: To ſu rëcže
Te, kotrež rëczak ſym k wam ja prjedy, —
10. Sdyž hiſchcže ſ wami wobſhadžach po czële,
Wam wobſwëdcžejo, ſo wſchitko dopjelnicž
Szo dyrbi, ſchtož je napiſane
Wo mni we ſakonju Mòjſaſowym —
11. A we profetach, kaž tež we khërluſchach. —
Tak roſom ſlepy wotewri njemudrym,
So ſroſemili bychu piſmo,
Kotrež wſchaf ſjawnje doſcz ſwëdczi wo nim.
12. A raſnje džeſche: Piſane takle je,
A czërpicž Khrystuſ dyrbjeſche woprawdže
A na tjeçzi džen ſaſo ſtanycz
Se ſmjercže —, w kotrež je ſa ſwët pobyl, —
13. A w mjenje ſwojim pokutu prëdowacz
Dacz bjeſe wſchëmi ludžimi ſ woadczom
Džë hrëchow, — kaž je ſawëſczene, —
Spoczawſchi tu we Jeruſalemje.
14. Wy paſ ſcže teho wſchitkeho ſwëdkojo! —
A ſaſo džeſche Jeſuſ k nim luboſnje:
Mër ſ wami budž! Kaž mje je pòſłak
Wòczëž, tak pòſczelu tež waſ wſchitkich.
15. A jako prajik to bëſche, dunu wón
Na nich a džeſche: Wſmicže džë ſwjateho
Tak Ducha! Kotrež woadcže wy
Srëcchi, tym wodate ſu woprawdže, —
16. A kotrymž wy je ſdžeržicže, ſdžeržane
Tym ſu woprawdže! — Tole je Knjeſowe
Doſcz jaſne ſłowo ſ poknomožu
Najwjetſchej, ſliczenej pòſłam jehò. —
(Pſchichodnje dale.)

Boža pomoz w nuſy.

(Stónčenje.)

Sako ſo zuſniſ na puczowanie hotowaiſche, ſtupi Mërcžinkež nan do komory, w kotrež bë khory ležak, a proſcheſche jehò, ſo by wot njehò pjenjeſy brał. „Wy chzecže do Hamburga“, praji wón, „to je daloko wot jow; we waſchich létach tak daloki pucz pëſchi czinicž njemòžecže, khiba ſo ſ nowa ſthoricže; tu bjeçcže tak wjele wote mnje, hacž wy trjebacže, ſo mogli ſo na pòſcže wjeſcz.“

„Mój luby pscheczelo“, wotmolwi na to zuſniſ, „wy ſcže mi tak wjele dobrego wopokafali, hdyž ſym tu khory pola waſ ležak, ſo ſo wam ſa to dodžakowacz njemòžu. Kaſ rady bych wam to wſchitko ſarunał, hdy bych mohł, kaž bych chžyl. D ja ſym lëpſche dny widžik, nëtk paſ ſym khudy muž! Moje mjeno je Branzl;

ja bëch pschekupž a bëch ſebi wulke bohactwo nahromadžik. Ale na jene dobo mje njewože na njewože potrjechi. To mòže nëtk 17 lét bycz, ſo ja w tutej wokolinje wulki kruč pjenjeſ ſhubich. Sa ſo džen a nòž ſ extrapòſtom wjeſech, ſo bych w prawym czaſu do Hamburga pschichoł, hdyž lódž na mnje cžakafche, na kotrež mëjach ſo do Londona pschewjeſcz. W Londonje paſ dyrbjach waznych pschekupſkich naležnoſczow dla na drugi džen bycz. Sdyž do Hamburga pschińdžech a na lódž ſtupich, pschińdžech hakle ſa tym, ſo bëch ſwój waczof ſ 3000 ſlotymi ſhubil. To paſ je ſo jenož tu njedaloko wot waſcheje wſy ſtacz mohło, pschetož tu bëch ja na khwilu ſ wosa wuſtupik a pschi tym bë ſo mi waczof najſkerje wuſunyl. Dofelž dyrbjach do Londona, lódž paſ njemòžecche dlëje cžakacz, piſach jenož ſ khwatom nëkotre ryncžki na mi ſnateho redaktora jennyh hamburgiſkich nowinow, ſo by tón nawëſchitk wo mojej ſchłodže woczicžeczak a ſo dale wo to ſtarał, ſo bych ſhubjenny waczof ſaſo doſtał. Ale kaž ſym pòſdžiccho ſhonik, dha ſu ſo tute ryncžki na nëlajke waſchnje ſhubile, a dofelž dyrbjach ſo ſ Londona hnydom do Ameriki pschewjeſcz, njemòžach ſo dale wo tu wëž ſtarač. We Londonje pschińdžech psches bankeſot pschekupža, pola kotrehož mëjach wjele pjenjeſ ſtejo, do noweje ſchłodny, dofelž pòzjozu ſwojeho žyłeho ſamoženja wotbych. K mojej wulkej ſrudobje pschińdže k temu na mnje ſ Hamburga powjeſcz, ſo bëchu wëricželjo jeneho dobrego pscheczela, ſa kotrehož bëch rukowal a kiž bë do Ameriki cžeknył, tu pòſlednju pokojzu mojego ſamoženja na ſo ſcžahnyli. Na tajke waſchnje bëch ſa tſi njedžele žyłe wotkhudnył. Sa mòžach ſapoczëcz, ſchtož chžych, ja w ničim žane ſbože njemëjach. Sa mòžu wam prajicž, ſo ſym huſto najwjetſchu nuſu cžëpik. Tola bjeſ nadžije njewože a mam domërenje k Bohu, ſo mje njewopuſchcži. Slaj! dobry pscheczël, kiž bë kaž ja psches prjedy pomjenowany bankeſot w Londonje do ſchłodny pschichoł, je mi piſak, ſo je ſebi tón pschekupž, ſa kotrehož ſym rukowal, w Americy wulke ſamoženje dobył a ſo chže mi ſaſo placzicž, ſchtož ſym psches njehò ſhubil. Sdy by temu tak bylo, dha bych na ſtare dny mël, ſchtož k ſpokojnemu žiwjenju trjebam.“

Mërcžinkež nan bë ſ wulkej kèžblimowcžu na rëcže ſwojeho hoſcža poſłuchał, a jako bë tón ſ powjedanjom ſaſtał, ſawoła wón: „Boža rada je džiwna, a jehò mudroſcž je kraſna; budžcže bjeſ ſtarocže, mój luby; tuto burſte kublo je waſche kublo, wy pschëbhwacže we ſwojim domje, ja ſym dotal jenož ſaſtojnił waſcheho ſamoženja byl; pschetož wy ſcže tón, kiž je tón waczof a te 3000 ſłote ſhubil a ja ſym je namakał.“

Wobſchërnje wupowjeda na to Mërcžinkež nan wſcho, ſchtož my hižom wëmy. Wón džeſche a pschinjeſe waczof a knjeſ Branzl jón ſejna jako tón, kotryž bë ſhubil.

„To ja paſ wopſchijecz njemòžu, ſo wo tych nawëſchitkach ničò ſhonili njewjeçcže,“ praji Mërcžink, „kotrež ſym do wſchelacich nowin ſtacijcz dał. S mojeje ſtrony je ſo wſchitko ſtało, kaž tež ſe ſtrony wyſchnoſcže, ſo by to wosjewjene bylo. Nëtk paſ bjeçcže to, ſchtož wam ſluſcha, ja wam wſchitko wotſtupjam.“

„Mój luby pscheczelo“, wotmolwi knjeſ Branzl, „kaſ mòžecže to prajicž; ſchtož mi ſluſcha, to je jenož tón kapital, kotryž bë we waczofu; ja bych jara njedžakowny byl, hdy bych ſebi wjazy žadał; k temu ſym ja wam wjele wjazy winojty, pschetož wam mam ſo džakowacz, ſo ſym ſaſo ſtrowy. Dajcže mi, ſchtož trjebam, ſo mòžu do Hamburga jëcz; khowajcže tak dolho wſcho, ſchtož macže; ſ Hamburga budu wam wſcho dalſche piſacz.“

S huutej wutrobu rožžohnowa ſo knjeſ Branzl ſ Mërcžinkež nanom a ſ jehò ſwójbu a ſe ſylſami we woczomaj wopuſchcži wón dom, w kotrymž bë tak wjele lubocže naſhonil. Sa mëſkaz pschińdže ſ Hamburga liſt na Mërcžinkež a tón mëjeſche ſo tak:

Moji najlubſchi pscheczëljo! Mi ſo ſaſo derje dže. Sa mam wjazy ſamoženja, hacž ſa ſwoje ſtare dny trjebam. Džëcži

žaných nimam. Moji dalozh pscheczeljso smēja došč na tym, sčtož tudh w rukomaj mam. Wy pak sčhomajče směrom, sčtož macze; bjereče to jako lubošče dar, i kotrymž saplacžam, sčtož seže mi dobroho wopokasali. Ženje njesabudu te dny, kotrež bym we waschim domje pschebyl, wone bėchu najrjeńšche mojeho žiwjenja. Budžeču temu Rnjesej wschitzu poručeni a jeho žohnowanje wotpoczuj nad wami. Sa čžař a wěčnosč

wasch džakowny Branzl.

Měrczinkež nan piřasche hnydom na tuteho řwojeho dobročzela — ale wschitke listy wrěczichu so řařo na njeho, dokelž w Hamburgu žaneho čzowjeka i mjenom Branzl njesnajachu.

Byla Měrczinkež řwobja, dokelž řo řwojemu dobročzelej džakowna wopokasacz njemőžesche, čzim bōle teho čzesčesche, wo kotrymž řo praji: Řeho rada je džitwona a jeho mudrosč je krařna! — Wona nahromadži řebi niz jenož poklady, kotrež tudh placža, ale poklady w njebjesach.

Wschelake i bliska a i daloka.

— S Minakala. Njedzeli 14. julija wotmě tu Budyřskje poboczne towarřstwo Draždžanského Gustav-Abdolfského hłowneho towarřstwa řwobj lětny řwjedžen. Minakalska wořada bē řo rjenje na njōn hotowala. Zomsčžanska, Drobžanska a Minakalska młodžina bē rjane čžestne wrota stajila; jene we Zomřku, jene druge w Drobach, třecze w Minakale. Wulki řwjedženřski čzah wobstejesche je řchulřich džěczi, młodžinty, 5 towarřtwow i řchorjemi, řchulřich, gmejńřich a řyrkwinsřich pschedřtejerjow. Njebjo pak nje-lubje hladasche. Desčezil řo džěsche, hdyž pschindžechmy do Minakala, a w desčeziku čžehnjesche rjany čzah, do kotrehož bēřche tež řnjes kollator řtupil, do lubošnje wupřscheneho Božeho dōma, řiž řo pschi řerbřim kemřchenju nimale hacž do pořlednjeho měřtna se řwjedženřskej wořadu napjelni, kotraž nutnje na wabjaze předowanje řnjesa řararja Řřchizana-Rotecžanského ředžbowasche, řiž předowasche wo 1. Mōřř. 21, 14—20: Sřyn řagariny, nam pschirunanje řa tradanje nasřich wěrybratrow w rosprōřchenju! 1. To najnuřniřche jim pobrachuje. 2. Mly njemōžemy hladacz na jich mřěcze. 3. Tōn řnjes budže dacž naschemu řkutkej řwoje bohate žohnowanje.

Měmske kemřchenje bē malo wopytane. Tu předowasche řnjes duchowny řheřfel i Draždžan wo řap. řtuff. 2, 42—47: Gustav-Abdolfka wořada, budž ty runa přenjej řřhesčžijanskej wořadže. 1. Tak wobřtajna w řjednocženřtwje wěry. 2. Tak jeneje myřle w řjednocženřtwje lubošče. Sřwjedžen bu na řerbřim, kaž na němřkim kemřchenju porjenřchowanu psches. Th. řischerowu reformazijřku motettu: „Wōh je nascha nadžija“, kotraž řo derje wot řyrkwineho řhora pod wjedženjom ř. řantora řrawza řpěwasche. Řollekta bē wunjeřla na řerbřim 86,50 řr., na němřkim 105 řr., řromadže 191,50 řr.

Wjetřcha licžba řo na to w hořčezřzu ř poředženju řeńdže, kotrež ř. řajny řyrkwinsři radžiczel Meier je řłowami džaka wotewri. řektretar ř. řarať Řada rosprawu wo towarřtwowym řkutkowanjju poda, pschi tym wuřbėhujo, řo w pscherěřku hiřčče njeje 5 řp., řčtož řo wob lěto a na hłowu w nasřim pobocznyh towarřtwje řa tutōn wypořowařny řtuff ř pořhlnjenju a ř řdžerženju ewangelřteje wěry dawa. Řnjes pokladniř wo towarřtwowym řlicžbowanjju rosprawjesche, na čzož řo wo wudželenju pjenjes wuradžowasche. 4 řnjesojō, kotrychž čžař w pschedřnyřtwje bē wotbēžal, řo jeno-hlōbnje řařo wuřwolichu. Řo řrōřkim řłowje ř. řararja Sřyřory řřōnczi řo tutōn rjany řwjedžen i wuřpěwanjom řhērluřcha: Njech Bohu džakuje.

Tōn řnjes pak daj dale Gustav-Abdolfřkemu towarřtwu řwěrných a řwōlniwých pomocnikow!

— S Wochořow. Nascha Wochořanska gmejna je řčestu njedzeli po řwjatej Trojizy řadny a wulki řwjedžen řapokasanja noweho duchowneho, řararja Řyčzerja, mēla. Tōn je hiřom přjedy pořdra lěta jako pomocnik dotalnego řararja we wořadže řkutkował. Nēřk bē wscho wot patronařřtwu a řonřistorřtwu řař daloko postajene, řo mōžesche řo řapoczatř noweje řluzby řwjecžic. Bēchu ř temu pschisřli patron hrabja Řrnim i Muřakowa, super-intendenta řroboeř i Bēleje Wody, řarať Řyčzer i Delnjeho Wujesda a řarať Wanka i Řyčwalda. Bēchu němřke a řerbřite kemřche a w řōždym kemřchu dwē řěczi, w němřkim řapokasansa řěcž wot superintendenta, we řerbřim powitanřka řěcž wot Wujesdžanřřeho nana nasčeho duchowneho. Tōn čžyřsche řam we řwojim předowanju w němřkim a řerbřim kemřchu wsčēm řtawam wořady prajicž, řčto a řař ma wōn jako ewangelřski předat předowacz po řawořowym řlowje 2. řor. 4, 5: „Mly njepředujemy řo řamých, ale řesom Řhřřta, řo je wōn tōn řnjes, mly pak waschi wotrocžy řesuřa dla.“ Řemřcheni bēřchtej wobej wořebje bohacze wopytanej, řař řo wschitzu ruma ř ředženju njenamafachu. Bē řo tež wscho rjenje wupřřchilo a niz jenož i přchu i řřjoni čžestnyhmi wrotami a pletwami, ale tež je wschelakimi krařnyhmi darami wot gmejny a towarřtwow bēřche řo temu řapokasane mu čžejč a lubošč wot gmejny wopokasala. řařo bē nēřk ředmu njedzeli po řwj. Trojizy w Čželnym Boža řluzba, je řo tež tam, hacž runjež bē tola řwjedžen nēřko nimo, i lubošče krařna přcha w Bořim domje pschihotowala. A tež w řchpřewje, hdyž najmjenřřcha řyrkwicžka mjes Sserbami řteji — bē tam pschipořduju w dwanačřich řerbřka řpowjedž — bēchu niz jenož pucz do řapalnje i řwēřkami pořypali, ale tež nutřtach wscho wudebili.

Njech lubošč wschěch, kotraž řo řař pořařa, we wořadže pschezo wořtanje, a njech řjednocženje wořtanje wschěch mjes řobu řař dalokich wořadnyh we tym jenyh, řčtož je nuřne!

— řadne wěrowanje mējesche řo řańdženu wutoru w Řiřhalřkej řyrkwu w Budyřchinje. řam řo 82lětny řhēžer a wifowat řřecžmar, řiž je pschi řwojich lětach hiřčče čžily a čžerřtwy, i Řarju rodž. řajulež, kotraž je nēřdže 30 lēt młōdřřha, řwěrowacz da.

— S blisřosče wot řayōřka piřa řo wo džiwnyh podawku, řař řu řpyřali wopyřa wot řwojeje řlabošče wuhojicž. řchewz bēřche řo řylnje do pičža dal a žane řředři njepombachu, ale wōn džei wote dnja pjanu ležesche. řajřeho jeho džělaczeryjo w podkopřach nadeńdžechu, řiž w podkopřach řehrenberg džělaja a wobřamřnychu, řo čžedža řrutu řuru i nim pořpyřacz. Woni donjeřechu pjaneho do čžemneje podřemřřteje podkopřu, hdyž wōn po wjele hodžinach wotuczi. Wokolo njeho bē čžemna nōž. Wřuko řlincžesche řopanje džělaczeryjow w podkopřach ř jeho wuřchomaj a wōn i ruřomaj na mořřnych řčženach wokolo mařasche. řa jeho řtyřřnime wořanje čžorni muřojō (džělaczeryjo w podkopřach) a řo wot řwojich řatarnjow hřōřbnje wobřwēřleni hřōřnje hladajo wokolo řařrōženeho řchewza řestupachu, kotremuž na dobo wschitke jeho hřēři do myřřlow řtupichu a kotryž řebi myřřlesche, řo je w řeli. Wōn temu naj-wyřřřchemu řyř čžertow ř nohomaj padže, řiž bēřche řnaty teho řchewza a jemu jeho hřēřčne pičže přjōdřdžeržesche a praji: „řalenzowu řchewzo, ty řy w čžertowych řutach.“ řchewz řřiwlesche a prořšesche wo hnadu, kotraž řo jemu i tym wumēńjenjom řpořčzi, řo žaneje řapř palenza wjazy njepřje. ře řawjajanyh woczomaj jeho řařo na hory řwēř domjedžechu, jeho do blisřeho lēřa pschijwedžechu a jemu domolichu, řebi rubiřřlo wot woczow wřacz, hdyž řu řo wschitzu čžerczi wotřalili. řuž widžesche, řo je w řnatej krařinje, njewjedžo, řař je tam pschisřchol. řacz je nēřko prawje, řajři řředř naložicž, ale tola řo piřche, řo je tōn řředř wubjernje pomhal. řchewz řo nēřk palenza boji řaž jēda.